

Har búðu vit í tvey ár.

- Henda mammusystirin var so grenjut, at hon gekk mær upp á nervarnar. Eg segði tá við Martin, at eg ikki vildi búgva har.

- Tá vermamma mín doyði, fluttu vit heim til verpápan, innrættaðu okkum køk í aðrari stovuni, og tá gekk betur, tí tá kundi eg ráða mær sjálvari, sigur Sigga.

Sigga og Martin bygdu seinni upplíð húsini, so hvørt sum ráðini vóru til tað. Tá fingur fólk ikki lán at byggja hús fyri.

Tey siga so ringt sum í 30'unum

Sigga: - Eg hoyri tey siga í dag, at tíðirnar nú eru so vánaligar, sum í 30'árunum: - Vit manglaðu tó einki tá. Hóast vit ikki livdu í yvirflóð, so høvdu vit altíð breyð kortini, men pálegg var ikki hvønn dagskostur.

- Vit vóru ikki bóndafólk, men vit fingur so mikið, at tá

men eg blandi meg ikki, sigur Sigga.

Jacoba Nielsen: - Vit kenna ikki til annað enn arbeiði og at svara hvørjum sft. Vit lærdu av teimum gomlu, at vit skuldu arbeiða og verða sparir.

- Hetta hava vit eisini lært okkara børn, men tá vit tosa við ommubørnini, so halda tey okkum vera býtt.

- Vit gomlu hava ikki livað yvir evni, og tí er tað hugstoytt, at politikarnir nú vilja taka frá pensionistunum.

- Tað er ikki rättvist, og eg eri vónsvikin av teimum, sum vit hava litið upp í hendi at stýra, at teir hava verið so ábyrgdarleysir.

- Tað er eisini skomm fyri teirra egna sjálvsálit. Øll hava verið við til at oyðsla-uttan tey gomlu, sum nú eisini skulu gjalda.

Sigga og Jacoba eru samdar um, at tað ikki eru tey gomlu, sum hava livað yvir evni. Tær hava báðar verið í Danmark og Jacoba hevur

nógv sjúk. Tí havi eg bert tikið livið, so sum tað kom.

- Vit vistu ikki um annað, og eg kundi ikki hugsað mær at liva tað um aftur, sigur Sigga Hvanná.

- Mær tykir so hjartaliga synd í teimum, sum mugu fara frá húsi og heimi, men eg vóni ikki, at fólk gevast á hondum, men royna at liva viðari.

- Vit báðar eru nú so gamlar og hava livað okkara lív. Vit hava góðar umstøður her og eru nøgðar við livið, so sum tað bleiv, men hava ikki hug at luttaka í tí

Sigga fór 21 ára gomul til Vágs at arbeiða fisk. Har giftist hon við Martin. Í dag búgva hjúnini á Ellisheiminum í Miðvági.

nógva kjakinum um nútíðina. Hon er eins og farin framvið.

Bert hugsa tær um komandi ættarliðini og hvussu livið fer at mynda seg fyri fólk í Føroyum framvið.

Sigga og Jacoba trivast væl á Ellisheiminum í Miðvági, og hava bert alt gott at bera starvsfólkunum.

jólini nærkaðust og síðurnar vóru turrar, fingur vit eitt hált riv upp á breyð jólaaftan.

- Vit vóru nøgd, og kendu ikki til annað, sigur Sigga.

Vit hava heldur ongantið havt yvirflóð, og vit kenna ikki til alt hetta oyðslið, sum nú verður tosað um.

- Eg havi ongantið verið til bingo ella tilíkt, sum er komið seinastu árin. Einki er broytt hjá okkum, men tey ungu hava livað øðrvísi.

- Tá tær ungu konurnar hava bindiklub, so borðreiða tær við heitum og køldum rættum, køkum og alskyns øðrum. Eg dugi ikki við tað, og haldi tað vera ørt.

- Tá tey so hava føðingardag, so er tað sum brúðleyp,

eisini verið í Onglandi, men annars hava tær bara ferðast í Føroyum.

Tær halda kortini, at øll eru eitt sindur sek, við eitt nú at spilla børnini. Tær vónaðu fyri síni børn, at tey ikki skuldu hava so strævnar umstøður, sum tær høvdu havt.

Smokka so langt niður

- Eg hevði kortini ongantið trúð, at vit skuldu smokka so langt niður. Vit hoyra bert um mistrúgv, og at alt er so dapurt, men eg vóni, at fólk taka seg saman, og at gongd fæst aftur á samfelagið, so fólk kunnu fóta sær, sigur Jacoba Nielsen.

- Eg eri bert fegin um, at eg havi verið so sterk, tí maður mín hevur verið so

I morgin: Gongur tú ein keitur í Sørvági í dag, so hittir tú ikki eitt menniskja, siga nakrir sørvoyingar, sum vit kortini hittu og prátaðu við í vikuni

Fólk í Føroyum eru eisini tey, sum búgva á smáplássunum - í bygd og by kring landið. Tað eru ikki teirra umstøður, sum verða umráddar í fjølmíðlunum um dagarnar. Hvarjar tankar gera tey sær um framtíðina, og hvussu eru møguleikarnir at livbjarga sær. Tíðindablaðið Sosialurin loðdar dýplið við greinarøðini - Á ferð kring Føroya land.